

Matthias Stein

**Programma Funebre, Qvo Rector Academiae Rostochiensis Matthias Stein/ I.U.D.
& Cod. P.P. O. Ad Exeqviarum Solennia Foeminae ... Margarethae Giesen/ a
Viduo maximo in luctu versante hodie parata Cives Academicos omnes
singulosqve Officiose ac humanissime convocat**

Rostochii: Wepplingius, [1707]

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn746577109>

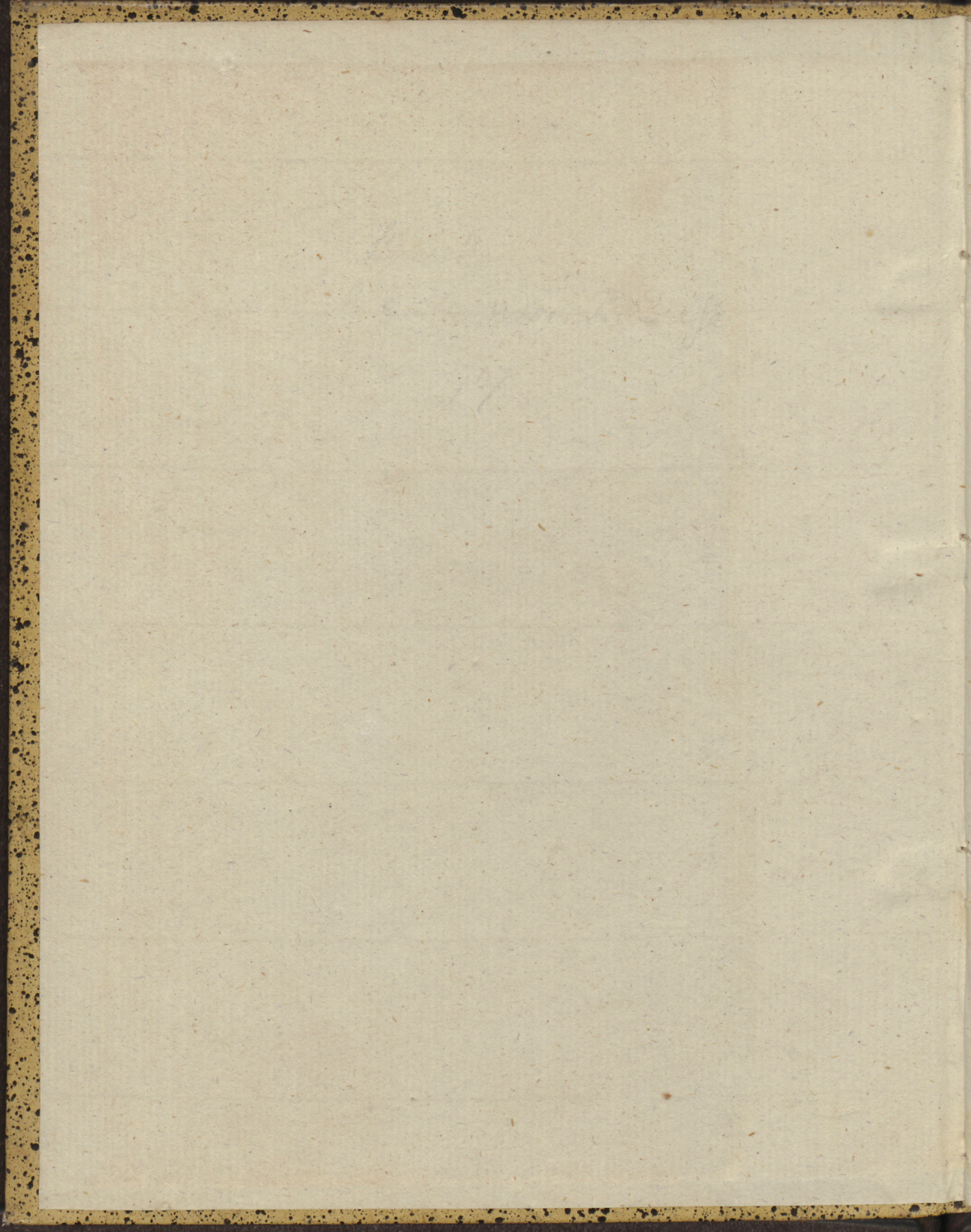
Druck Freier Zugang

Stein, M.,
in M. Giese,
uxor. P. Ciese.

Rost. 1707.

6

Programma Funebre,

Quo

RECTOR

ACADEMIÆ ROSTOCHIENSIS

MATTHIAS SEEM/

J. U. D. & Cod. P. P. O.

Ad

EXEQVIARUM SOLENNIA

FOEMINÆ NOBILISSIMÆ ac VIRTUTIBUS
PRÆSTANTISSIMÆ,

MARGARETHÆ

SEEM/

à

Viduo maximo in luctu versante

hodie parata

CIVES ACADEMICOS

omnes singulosque

Officiosè ac humanissimè

convocat.

ROSTOCHII,

Typis, JOH. WEPPLINGI, SER. PRINC. & ACAD. Typogr.

Tane jam nunc iterum

tristi defungar officio? Iterumne nunc ad funus Vos convocare compellor, CIVES HONORATISSIMI! ut inter lugente incedatis luctuique vestrum misceatis dolorem? Vix calamum deposueram à Viri multorum in Patriam nostram meritorum, indeque honoratissimi inter omnes æstumatif-

simique vitæ descriptione desistens; & novus subito advenit, ut, quem abjeceram, reassumerem eodemque lugubri in scribendi genere pergerem, rogitans nuncius. Eripuit namque nec dignitati, nec probitati, nec sexui, nec ætati parcens mors, eripuit, inquam, ex vitâ superiori die VI. currentis mensis Fœminam Nobilissimam maximoque virtutum muliebrium splendore præfulgentem, MARGARETHAM, nativitate GIESENIAM, conjugio CIESENIAM, & eripiendo Viduo nunc mœlissimum, Nobiliss. Consuliss. atque Ampliss. DN. PAULO CIESEN, J. U. D. Clarissimo, causarumque Patrono dexterrimo, dolorem, risticiam, luctumque conciliavit, qui potest esse, summum. Atque hoc ipsum est, quod præsentî huic scripturæ generi exarando occasionem dedit. Quod si enim nec apud Romanos fœminarum virâ functarum laudationes inustratas fuisse legimus, quidni & nos hoc quidquid est honoris mulieribus honestatis virtutumque laudem apud nos habentibus exhiberemus? Idque præsertim, quoniam cum maribus & eundem habent ortum, & ad eundem tendunt scopum, & eadem in

Regno

Regno gratiæ Christi privilegia bonaqve participant. Redemptæ non minus à Christo sunt, regenerantur æqve ad vitam spiritualem, sunt corpora ipsarum per fidem templa Spiritus Sancti, fructus ferunt fidei in exercitio virtutum Christianarum, spes quoqve hæreditatis facta ipsis est æternæ beatitudinis. Ecquis autem, hæc reliqua omnia superare, non confitebitur? siquidem cœlestia mundanis, spiritualia naturalibus, æterna temporalibus, perpetua caducis anteterenda longè esse, adeò extra omne dubium positum est, ut quoscunqve hominis gerentes nomen consentientes habuero quam facillimè. Hæc verò sunt veram laudationum materiam suppeditantia, ut igitur, quam Romani, longè plus habeamus cau'æ, cur foeminas Christianas, etiam post fata, prædicemus. Idcirco ipse metetiam infinitus DEI Spiritus nobis præiit, haud parum laudis sexui huic passim sacrarum Scripturarum tribuens. Cœtera nunc colligere vel non attinet, vel non vacat: Id autem præsentem hanc occasionem meditemur, quod Paulus, qui fera Gentium corda primus sacro perdomuit stylo, ad Timotheum suum I. Epist. II, 15, perscripsit: *Mulierem fieri saluam per generationem liberorum, si manserit in fide ac dilectione, & sanctificatione, cum modestiâ.* Docuerat in præcedentibus Divinus Scriptor, qualia mulierum, præsertim in publicis conventibus sacris, esse officia debeant, aliaqve inter publicum illis prohibuerat docendi munus, additis rationibus: tum quod Adam prius, & Eva propter illum creata; tum quod non ille, scilicet immediate à Diabolo; sed hæc sit seducta, postea non sine verborum lenociniis illecebrisqve Virum seducens. Ne autem nimium extenuasse videretur sexum hunc, vel ipsæ mulieres pravam conciperent perversionem, ac si omnis sibi adempta salutis spes esset; solari eas vult, occupatione talis oborituræ forsan cogitationis utens, nihilo tamen minus ipsas saluatum iri, asseverans. Veruntamen hic putandum nullatenus est, liberorum generationi tantum competere coram DEO virtutis, ut mereri æternam salutem possit. Ut enim alias præpositio PER causalis particula sit, cum primis causæ instrumentalis aut meritoricæ indicativa; non tamen heic loci eam ejus esse posse significationem, facile judicabit quilibet, quisquis solum Christum, ceu unicum Salvatorem nostrum, omnem nobis promeruisse salutem, mecum agnoverit. Facillimo proinde mo-

mento conijcimus, particulam *per* poni pro *in* vel *inter*; id quod nec
alibi in scripturâ est. Exemplum enim clarissimum vide-
tis Rom. II. 27. ubi Apostolus: *judicabit quod ex natura præputium,*
si legem servaverit, te, qui per i. e. inter literam & circumcissionem
transgressor es legis. Enim verò quis literam & circumcissionem,
utramque à DEO ad salutem datam & ordinatam, causam esse trans-
gressi legis dicere ausit? Per liberorum generationem igitur
salvas fieri mulieres, id dictum solummodò est: *Mulierem salvatam*
iri, non obstante ipsius saluti *ἡρωονία*, seu vitâ conjugali: sicut A-
bram dicitur esse pater credentium per præputium, id est, præputio
fidei ipsorum nihil obstante aut incommodante; interpretante accura-
tissimè B. Eg. Hunnio in Exeg. ad h. l. Imò vel ipse Paulus, quam
hunc, non alium posse dictorum tenum esse, apertè satis indicat,
addendo: *Si manserint in fide, ac dilectione, & sanctificatione, cum mo-*
destiâ. Sunt, qui verba hæc de liberis intellecta volunt, quasi ab
eorum probitate matrum penderet salus, ut hæc salvæ fierent, si
isti in fide permanserint ceterisque virtutibus. Idque idè affir-
mant, quia *mulier* in singulari dicebatur, mox autem in plurali
numero additur verbum *permanserint.* Verum enim verò obser-
vari oportebat, latere in his verbis figuram, quam Synthesin nu-
meri Grammatici vocant, quâ nomini multitudinis singulari re-
spondet verbum plurale. *Mulier* namque h. l. non certum de-
notat individuum, sed speciem individuorum, vel, si mavis, sexum
integrum. Et quomodo matrum inde salus, si liberi in virtute ac
fide perseveraverint? Anne igitur damnandæ, istud si non fieret?
Agant potius ipsæ, in timore DEI eos educando, quod possunt: Ast
perseverantia ipsorum in matrum potestate non est, adeoque nec
illis imputabitur. Ipsas itaque fœminas ad salutem aspirantes in
fide, ac dilectione, & sanctificatione, cum modestiâ permanere
oportet. Non quod virtutibus illis meriti sit tribuenda dignitas;
sed quod hæc illa est, quam DEUS à justificatis requirit, nova obe-
dientia, quam qui neglexerit, æternâ, nisi serio poenitendo rever-
tatur, salute excidet. Attendite nunc, quam acceptæ DEO sint
mulieres fideles & virtutumque Christianarum amantes. Modo ipsæ
suz non resistent saluti, salvas easdem omninò vult. Ecquid ergo
fœminas Christianas & vitâ laudabili & morte beatâ functas publicè
laudari

laudari prohibet? *Æternæ participes salutis sunt, adeoque per Christum Redemptorem suum, unò & nostrum, factæ coram DEO iunt justæ: justorum autem memoriam esse in benedictionem oportet, edicente ex divino afflatu sapientissimo Regum Salomone Prov. X. 7. id est, Vatablo exponente, fama justî celebris esse debet atque plausibilis. Idcirco etiam sceminarum à Christo redemptarum, in Christum credentium & per Christum justarum famam reddamus celebrem atque plausibilem, decet, quòd &, si quæ futura est, posteritati grata earum memoria supersit. Idque merita maximè est hæc ipsa jam supra nominata, cujus ossa hodie in dormitorium suum recondenda sunt. Haud parum ei accessit laudis, quod Parentibus & honestis & honoratis suisque meritis admodum conspicuis originem debuit suam. Patrem namque habuit Virum Nobiliss. Ampliss. ac Prudentiss. DN. CHRISTIANUM GIESEN, Civitatis Parchimensis, ob Aulæ Provinciæque judicium ibi florens, florentissimæ Consulem gravissimum optimèque meritum, nec non dicti Dicafterii Adfessorem extraordinarium, ordinarium verò ad comitia provincialia Deputatum fulgidissimum. Matrem amplexa est Nobiliss. omniqve virtutum sexus sui genere valdè decoratam sceminam, ANNAM Niesind. Avus paternæ lineæ ipsi fuit Vir Nobil. ac Prudentiss. DN. DAVID Giese / Senator Parchimensis ætumatissimus, ut& Ducalis Oeconomus. Avia, scemina Nobiliss. & à probitate ceterisque virtutibus laudatissima, DOROTHEA Schulzen. Maternæ lineæ Avus fuit Nobiliss. atque Prudentiss. DN. ANTHONIUS Niesind / idem dictæ Civitatis Senator gravissimus. Avia ejusdem lineæ Nobilissima omniqve muliebri decore condecoratissima CATHARINA Welhins. Proavos Beatæ quod spectat, numeratur in lineâ superiori Vir Spectatiss. integerrimusque MATTHEUS GIESE, primarius inter Parchimenses Civis atque Mercator industrius. Qui copulari sibi fecerat Virtuositissimam sceminam N. N. Schumacherin / quam nostræ deinceps Proavianam dedit. In lineâ inferiori extitit cum filio suo idem nomen gerens Spectatiss. ac Optimus Vir, ANTHONIUS Niesind / & ipse Civis Parchimensis atque Mercator laudatissimus. Cui uxor, Nostræ autem Defunctæ Proavia contigerat pietate pariter ac probitate multum conspicua scemina, ANNA Klingen. Hujusmodi à Parentibus*

natam se esse gloriari potuit beatè defuncta. Nequaquam tamen
iisdem eam superbire vidimus, quin potius inglorium sibi duxerit, si
non & ipsa Parentum imitaretur virtutes, ac laudibus dignam se
ipsam exhiberet. Optimè enim non minus, quam verissimè acer-
simus humanorum morum censor, Seneca Herc. fur. V. 339.

- - - Qvi genus jactat iuum,

Aliena laudat.

Alienâ igitur laude contenta Nostra nunquam fuit, sed propriam
quæsit, quæsitam etiam invenit. Et ad hoc ab ipsis etiam Paren-
tibus suis ducebatur. Hi namque nilquidquam omiserunt eorum,
quæ ad rectam facere educationem possunt. Quâ in ut eò melio-
rem experirentur progressum, non ignorantes sine Spiritus Sancti
auxilio omnem ejusmodi laborem frustra insumi; ante omnia cu-
rarunt, ut recens nata sacro baptismatis fonte, quo Spiritus S. super
nos effunditur, à connatâ impuritate lavaretur. Utque per omnem
postea vitam suam initi hujus cum DEO fœderis non immemor vi-
veret, nomen MARGARETHÆ impositum ei voluerunt, ut eo au-
dito factâ à se DEO promissionis recordaretur. Et ex spiritali
illâ regeneratione jam plus nacta laudis erat, quam ex naturali
suâ nativitate, prouti præstantius est esse Christianum, quam homi-
nem. Uti autem non prodest benè cœpisse, ni & perrexerimus;
itâ, cum ætate cresceret Nostra, à teneris inde ungviculis & vir-
tutis amorem ei instillarunt, & ad studium ipsarum eam duxere
Parentes. Neque vanus iste illorum existit labor, siquidem vel
primis annis ad id ascendisse fastigium visa est, quorsum muliæ pro-
vectioris jam ætatis non pertingunt. Non poterat non ad eò mul-
tum creare gaudii optimis Parentibus, quibus tamen eodem diu
frui haud licuit. Inopinâ namque morte in meliorem traducebatur
vitam uterque Parens, Nostrâ post se orbâ omninò relicta, cui ex-
inde eò plus enascebatur doloris, quò meliori curâ privatam se
sentiebat. At tamen in DEum, ceu fontem omnis boni, confidere
à teneris edocta ad eò fiduciam suam non abjecit, ut potius eò fir-
mius ei adhæserit. Ejus enim in salutaritero verbo solatium anxia
quærebat, eum amabat Patrem benignissimum, eum veneraba-
tur Protectorem omnipotentem. Et hæc laudatissima pietas ejus,

forō

fororio quasi vinculo cum probitate ceterisque virtutibus connexa
erat, quæ amorem ei conciliaverat laudati supra DN. Vidui. Ad-
miratus & ipse dotes erat, quæ omnium bonorum favorem & amo-
rem promeruerant. Vita igitur sibi sociam quæsiturus, mutuum
ejus ambire amorem studuit, & non ambiit solum, sed & exambiit.
Prævis namque ad DEum devotis precibus, cum consensu eorum,
quorum ab utraque parte intererat, Nostra ei desponsabatur.
Nec multo post consummata reddebantur sacerdotali benedictione
sponsalia, cum primus ageretur novi hujus seculi Annus, die qui-
dem mensis julii primo. Quandoquidem autem in hac ad Balthi-
cum mare Musarum sede sedem familiaris suæ figere Consultist. Dn.
Marito decretum erat, Beata Nostra eum huc sequi nulla abnuebat,
sed, patriâ relicta, ducentem conjugem ceu fidelis comes comita-
batur. Patriam enim esse ducebat, ubi bene sibi fore sperabat; sed
DEum rimentibus nullibi terrarum malè esse potest. Tali in con-
jugio inter nos vivens qualem erga maritum suum semet præstitit,
multis extollere verbis super te debo. Alioquin sanè non pauca
nec exigua in laudem ejus, suffragante omnium bonorum, cum pri-
mis eorum, quibus familiaris innotuit, testimonio, dici possent.
Et vel ipse cordis dolorem præferens vultus Vidui nunc moestissimi
id satis superque eloquitur. Laudat ipse amorem ejus non incau-
tum, deprædicat curam sui causa susceptam, agnoscit reverentiam
sibi exhibitam, & hæc omnia unico mortis ictu nunc sibi erepta do-
let, luget, plangit. Et certè, quisquis sinceritatem conjugalis a-
moris agnoscit, ejusque degustavit teneritudinem, quod vitio ipsi
vertat, non inveniet, ut potius, quin ei condoleamus, fas esse sit
judicaturus. Vixit quidem cum Coniuge aded amatâ in septimum
usque annum DN. Viduus: at ita vixit, ut vix totidem menses ab
eo inde præterlapsi ipsimet videantur. Sed deplorandus adhuc in
agis id propter præsens ejus status est, quod ne quidem unicum si n-
cerriam amoris conjugalis pignus residuum habet. Etiam si enim
serie hoc matrimonium non fuerit, non tamen, ut diu viderent
fructum suum, tam felicibus esse Parentibus licuit. Pepererat
beare Defuncta primâ vice filiulam, cui cum baptizaretur, nomen
ANNE CHRISTINE DOROTHEÆ impositum erat; sed elapso

VIX

vix trium à nativitate mensium spatio eandem cœlo, unde accepē-
rat, reddere oportebat. Alter etiam partus seqvioris sexus fuit, qui
verò vitam Matri, à quâ acceperat, ademit, ipse quoque simul
mortuus, uti paulo post dicitur, antequam vivere cœpisset. Ce-
terum quantâ industriâ domesticis præterit negotiis Nostra, qua-
li prudentiâ curaverit rem familiarem, vel ipsa res testari suffi-
cientissimè potest. Ceteræ quoque non minus in eâ eminere virtu-
tes, utpote modestia, comitas, humanitas, & si quæ alia. Maximè
autem omnium laudanda est ejus erga DEum pietas, quam externis
actibus atque signis declarare solebat. Conventibus sacris inter-
erat assidue, verbi divini præconè aulecubabat attentè, ad sacri ani-
mæ epulâ accedebat devotè, vitæ sanctimoniam studebat diligenter
sequi. Nec in publico duntaxat cœtu ita sese gessit, sed domi quoque suæ
cultu divino nihil æstimabat vehementius, nihil amabat impensius
DEI amantissima mulier. Idque ex eo elucet, quod certam sin-
gulis diebus horam DEO ejusque cultui consecraverat horam. Ubi
non rarè in genua procumbens cum suspiriis lacrymisque cordis
sui desideria coram DEO effundere deprehensa fuit. Id verò præ-
cipuum ejus semper fuit desiderium, ut dissolveretur ac cum Chri-
sto esset. Mortem quippe omni ferè tempore meditata dicitur,
Agnoverat, experiundo edocta, mundi hujus miseriam: didicerat
è contrariò ex S. literarum Codice, quanta futura sit cœlestis glo-
ria. Hanc igitur desiderabat, hanc exoptabat, hanc unice anhe-
labat. Et nunc votorum suorum compos adeptæ est, quod anxie
cupiebat. Experitur jam nunc veritatem dicti paulini, salvari mu-
lieres etiam per liberorum generationem. Vitam namque proli-
datura propriam ipsa, heu! vitam amisit. Ast hæc Defunctæ no-
vissima prolixius paulo descripta nobis dedit, qui curam salutis cor-
poris ejus egit, Medicus Celebratissimus, Præ-Nobiliss. Ampliss.
atque Excellentissimus DN. D. JOH. ERNEST. SCHAPERUS,
Med. P. P. O. & Sereniss. Ducis Mecklenburgici Archiater, Col-
lega, Fautor & Amicus noster Honoratissimus, cujus integra verba
legenda hîc sistemus. Ita verò ille;

Infelix

Infelix Puerperium, quod ad deploratam sexus feminini frequentem in scena domesticâ oriundam sortem pertinet, qua uxores spe miseriarum vixisse videntur & non unius miseria spectaculum se præbere coguntur, Beatæ etiam nostræ tum morbitum subsequuta mortis causa est. Si quidem sanus atque Vegetus Agrippæ partu jamjam proditurus fœtus in itinere remorabatur, & eo ipso in vita sua discrimen redactus ob difficilem illic auxiliatricem manum, (nam post frontem capillatam occasio calva est) fœtus subito emoriebatur; sed adhuc magnâ sui corporis parte uteri ergastulo inclusus matri non minus inferebat vitæ periculum. Spatium hinc viginti quatuor horarum effluebat, antequam à fœtu prorsus liberari poterat Puerpera & post superatam hanc nocivam moram excluderetur quidem heri mortuus sed hodie ad insignem jam tum putredinem dispositus infans, eoque ipso non levem subsequutura in Puerpera febris putrida ardentis dabat suspicionem. Periculosus Ægræ sic status provida poscebat consilia, quæ omni studio adhibita nec in debito Lochiorum fluxu promovendo, nec aliis removendis necessariis deficiebant; Averti tamen non poterat, quin post superatos febris Lactææ paroxysmos putredinis insignis indicia se manifestarent, hinc Cephalalgia, Anxietates Præcordiorum, respiratio molesta cum intercurrente lateris sinistri dolore ferè pleuritico, tussis item cum materia viscida, quandoque sanguinolenta excretionem, ut & Vigiliæ insultibus hysterice sæpe recurrentibus sese associabant & quod potissimum indolem putridam prodebat, erant transpirationes tam putridæ & fœtentes, ut ferri ab adstantibus vix possent. In omnibus hisce per remedia convenientia & exquisita oboriebatur frequens medela, & successus inde felices oriundi spem restitutionis dabant. quanquam mihi ante vigesimum primum morbi diem ad-

B

modum

modum dubiam, quemadmodum ea quoque dubia erat, dum
agra modo meliuscule modo pejus se habebat & quicquid re-
missionis morbus una die vel hora agra concedebat, tot vires
altera vice capiebat, sicque & agram, & adstantes & simul
me dejiciebat. Inter tot frequentes mutationes procede-
bamus quotidie meticulosi, & cum supervenirent deliria
somno remittenti proxima, quæ utut levia essent, & hinc
agra ad rogata responsionem appositam non tantum conce-
derent, sed & permetterent, ut de divina voluntate & provi-
dentiâ, cui se placidè subjiciebat, pia formare possit cogi-
tata, hincque de Obitu suo mœstissimo marito dolorosissimo
queri cessaret, & cœlestis sapientia consiliis sapè tacita, sapè
placidè & omnino devotè loquens acquiesceret, periculum
tamen morbi, difficilemque restitutionis spem augebant,
donec tandem morbi magnitudo prævaleret, & die 18.
Puerperii de Puerpera triumpharet fatalis necessitas.

Erat is, ceu supra dictum, sextus hujus mensis, & qui-
dem sole meridiem tenente, circa horam primam. Non au-
tem imparatam festinante alias pede accurrens mors Macaritem
nostram inveniebat. Non eam averfata erat, sed advocave-
rat. Ab octiduo enim jam, mundanis valere jussis, eandem
expectaverat. Totam se commiserat vitæ Auctori primo su-
premoque Domino mortis. Dulce JESU nomen & in corde
& in ore gerebat. Eum devotis invocabat suspiriis, ut à quo
sola æternam, sperare salutem poterat. Inter hæc socrum
suam alloquebatur, cui pro omni fidelissimâ curâ, proque a-
more, quem hæctenus ei fecerat testatum, debitas agebat
gratias. Dehinc ad sororem suam, quæ Excellentissimo
ac Facundissimo Academix nostræ Oratori nupsit, se conver-
tebat simili termè ad eam directo sermone utens. Tandem
quoque

quoque marito suo ultimam eiqve juxta tristissimum vale
 dictura, quicquid occurrebat argumentorum solatium af-
 ferre aptorum illacrymanti proponebat, & gratis pro ex-
 hibito ad ultimum hunc usque halitum conjugali, eodem-
 que integerrimo, amore actis, divinæ eum commenda-
 bat providentiæ, idem, ut primum coram throno cœlestis
 Majestatis sisteretur, se factura promittens. Quibus
 dictis, totam se dabat precibus, quas inter etiam animam
 exhalabat, posteaquam vivendo consumserat XXXIV. annos,
 tresque mentes, duobus demtis diebus. Permansit ipsa
 in fide, ac dilectione, & sanctificatione cum modestiâ, &
 hinc in puerperio consecuta est æternam salutem. Nullus
 nunc corpus ejus excruciat morbus, nullos nunc sentit do-
 lores, nullis nunc affligitur miseris, quibuscum collu-
 ctandum ipsi in hac vitâ fuerat. Æterno nunc fruitor gau-
 dio, felicitate utitur summâ. Gratulemur hunc ei statum,
 Deum precantes, ut & nos, quando ipsius placuerit sapien-
 tissimæ voluntari, exitu tam felici beare velit. Mœstissi-
 mum interea DN. Viduum, & quoscunque sive consanguini-
 tatis sive affinitatis vinculo sibi junctos habuit beatè in Do-
 mino Defuncta, ipse soletur Spiritus solari, & quidquid bo-
 ni optare Christianus animus potest, ipsidem largiatur.
 Sed & nos, **CIVES HONORATISSIMI!** quod
 christiana postulat consuetudo, in lucuosissimo hoc casu,
 quantum in nobis est, præstemus, oportet. De apibus, ra-
 tione nimirum carentibus animalculis, Virgilius IV. Georg.
 refert, ipsas more suo defunctas sepelire, ita canens:

Tum corpora luce carentum
 Exportant rectis & tristia funera ducunt.

Quanto igitur magis nos, qui non rationales dun-
 taxat homines, sed etiam Christiani sumus, christianorum
 funera

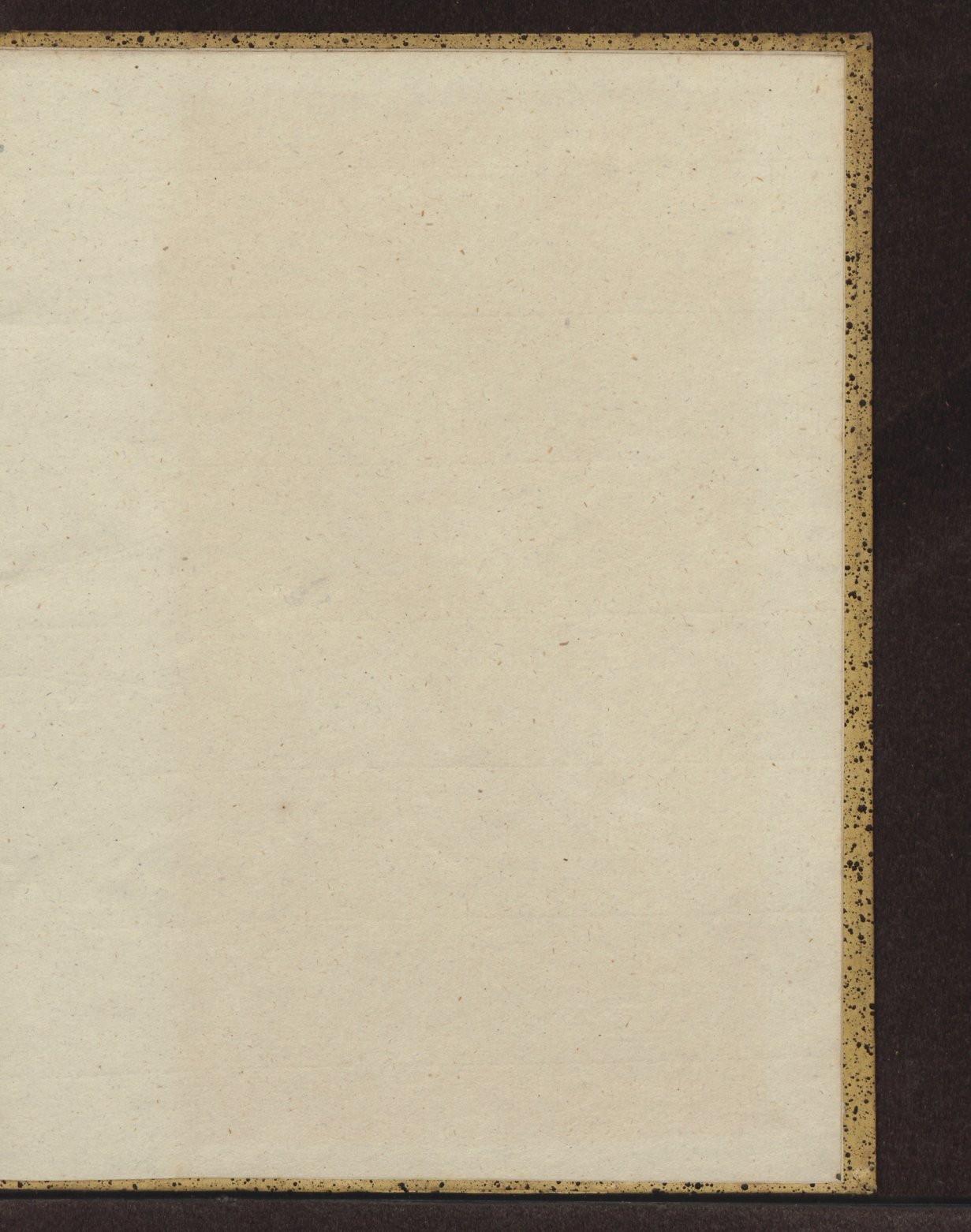
R 2

funera ducere decet? Id igitur hodie agamus, CIVES!
Seqvamini, quod efferendum est, funus. Ita namque chri-
stianæ officium humanitatis præstabimus Defunctæ, solatiar-
gumentum præbebimus mœstissimo Viduo, & propriam
nostram meditari poterimus, mor-
talitatem.

P. P. Sub Sigillo Rectoratus
Rostoch, d. 23. Nov. Anno
MDCCVII.]

Conveniemus horâ I. Pomerid.]
in æde D. Jacobo sacrâ.

I quoque marito suo ultimum ei
 dictura, quicquid occurrebat ar
 ferre aptorum illacrymanti prop
 hibito ad ultimum hunc usque h
 que integerrimo, amore actis
 bat providentiæ, idem, utprim
 Majestatis siteretur, se factur
 dictis, totam se dabat precibus,
 exhalabat, posteaquam vivendo
 tresque menses, duobus demtis
 in fide, ac dilectione, & sanctific
 hinc in puerperio consecuta est
 nunc corpus ejus excruciat morbu
 lores, nullis nunc affligitur mi
 standum ipsi in hac vitâ fuerat.
 dio, felicitate utitur iumnâ. Gr
 DEum precantes, ut & nos, quand
 tissimæ voluntari, exitu tam felic
 mum interea DN. Viduum, & quo
 tatis sive affinitatis vinculo sibi ju
 mino Defuncta, ipse soletur Spiritu
 ni optare Christianus animus p
 Sed & nos, CIVES HONO
 christiana postulat consuetudo, in
 quantum in nobis est, præstemus,
 tione nimirum carenibus animalcu
 refert, ipsas more suo defunctas sepe

Tum corpora luce car
 Exportant rectis & tristia

Quanto igitur magis nos, q
 taxat homines, sed etiam Christian
 B 2

issimum vale
 solatium af
 tatis pro ex
 gali, eodem
 commenda
 ono celestis
 ns. Quibus
 tiam animam
 XXIV. annos,
 ermansit ipsa
 modestiâ, &
 em. Nullus
 c sentit do
 scum collu
 fruitur gau
 oc ei statum,
 erit sapien
 Mœstissi
 on sangvini
 eatè in Do
 vidquid bo
 largiatur.
 I! quod
 o hoc casu,
 apibus, ra
 IV. Georg.
 s:
 nales dun
 stianorum
 funera

